

PERSEVERENȚA

Mulțumesc, frate. Mulțumesc, frate Joseph. Să ne plecăm capetele pentru un moment.

Tatăl nostru ceresc, ne bucurăm că astăzi avem prioritatea de a propovădui încă o dată Evanghelia, bogățiile nemăsurate ale lui Isus Hristos. Te rugăm să îngădui ca în timp ce Îl vom prezenta oamenilor în forma Cuvântului scris, Duhul Sfânt să însuflețească Cuvântul pentru fiecare din noi, ca să ne putem pregăti pentru venirea Lui. O cerem în Numele Lui. Amin. Vă puteți așeza.

Este ceva special cu acest oraș, Chicago. De fiecare dată când vin aici, îmi face bine. Încă de la prima vizită, m-am simțit atras să revin și am venit atât de des încât cred că v-ați săturat de mine. Adevărul este că sunteți o audiență minunată și un oraș mare. Cred că sunteți vreo cinci milioane de locuitori sau ceva apropiat.

Mi-ar fi plăcut să merg pe la toți, ca să văd dacă toți sunt la fel ca oamenii care vin la adunări. Dacă da, înseamnă că este un loc minunat în care poți veni oricând, fiindcă prezența voastră creează o atmosferă minunată de părtășie creștină și de credință. Întotdeauna este un privilegiu să fiu aici.

Prima dată am venit aici la invitația fratelui nostru Joseph Boze. Oamenii de afaceri creștini au o sucursală frumoasă aici și m-au invitat de multe ori, ei și grupul acesta minunat de predicatori din Chicago. Cred că este un mare privilegiu să fiu astăzi aici și să-l văd și pe fratele Sonmore. I-am întâlnit aseară după serviciu și i-am întrebat dacă vin aici, dar nu erau siguri. Totuși, văd că Duhul Sfânt i-a călăuzit aici, lucru pentru care suntem recunoscători.

Aseară am stat de vorbă cu fiul meu în timp ce mâncam. Ieri nu am mâncat nimic până aseară când am luat un sandvici. Am povestit despre fratele și sora Sonmore,

ce persoane deosebite sunt, și că este un mare privilegiu pentru noi să-i cunoaștem și să avem părtașie cu ei. Și iată-l aici la Chicago împreună cu noi. Domnul să vă binecuvânteze.

Bănuiesc că a venit și scumpa ta soție. Știu că aceasta simți pentru ea: că este încă scumpa ta. Știu că toți creștinii simt aceasta pentru soțiile lor: ele sunt scumpele noastre.

Nădăjduiesc că lucrul acesta nu se va schimba în familiile noastre și că vom simți întotdeauna la fel pentru ele. De fapt, ele ne stau alături și ne susțin în toate bătăliile pe care le purtăm și avem nevoie de ele. Chiar dacă le-am certat de multe ori, nu am făcut-o ca să se simtă rău, ci pentru că am dorit să nu treacă linia Evangheliei.

Adevărul este că ele sunt și unealta Satanei, prin care lucrează din plin de câte ori poate. Ea a fost primul lui instrument și nu s-a schimbat de atunci. De aceea trebuie să ne rugăm constant pentru surorile noastre. Desigur, și ele se roagă pentru noi, și împreună, în unitate, mășăluim ca o armată invincibilă, în frunte cu marele nostru Conducător Isus Hristos și Cuvântul Său care face o cale pentru noi.

Mă bucur că sunt aici împreună cu fratele Carlson. Nici nu pot să exprim în cuvinte cât de mult îl apreciez pe acest bărbat, fiindcă m-a văzut când am ajuns în punctul în care păream doborât și a stat alături de mine. El s-a dovedit tot timpul a fi un frate adevărat, de aceea îl apreciez și vă apreciez pe voi toți. Domnul să vă binecuvânteze.

Știu că veți avea servicii și la bisericile voastre, de aceea îi apreciez pe păstorii voștri care au anunțat serviciul de aici, și presupun că mulți dintre ei sunt aici în adunare. Aș vrea să vă reamintesc că în cadrul acestui „raliu misionar” cum îl numim noi, mâine seară vom fi la fratele Joseph. Bănuiesc că s-a anunțat deja ora și locul.

Vreau să vă mulțumesc și pentru rugăciunile voastre de acum câteva zile când era să dispar de pe acest pământ, atunci când mi-a explodat o armă chiar în față. Cineva mi-a dat o armă care a fost recalibrată, dar nu era potrivită pentru cartușul cu care am tras. Astfel, în loc să iasă pe țeavă, cartușul a ieșit pe partea cealaltă în față mea. Arma s-a dezintegrat și cam șase tone de presiune m-au lovit drept în față. Țeava a zburat la patruzeci și șase de metri, șurubul a sărit într-o parte, iar pușca s-a topit în mâna mea. Și iată că astăzi sunt viu în fața voastră, lucru pentru care Îi mulțumesc lui Dumnezeu.

Erau atât de multe resturi pe fața mea, încât arătam ca un hamburger. Mi-a mai rămas curat, doar un loc micuț, dar în jur de trei zile totul a fost curățat.

Frații m-au dus repede la doctor să mă examineze fiindcă se temeau să nu-mi fie atins cumva ochiul. Când m-a văzut, el a dat din cap și a spus: „Tot ce pot spune este că Domnul cel bun trebuie să fi fost acolo împreună cu slujitorul Său, fiindcă puterea exploziei care a avut loc, ar fi trebuit să-i zboare capul de pe umeri, nu să treacă doar la un centimetru de ochiul lui.”

Deci, vedeți, Dumnezeu este încă bun. Satan încearcă să ne ucidă, dar nu poate face aceasta până când nu spune El: „Gata!” Așa este. El nu ne poate lua, iar noi Îi suntem recunoscători Domnului pentru aceasta.

Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru că mi-a dat șansa să mai rămân aici pe pământ, ca să aduc poporului Său același Mesaj, așa cum am făcut-o și până acum. Mărețul har, ce dulce este!

Aștept să-mi petrec veșnicia cu voi. Noi nu am spus nimic despre cele întâmplătoare, ci am păstrat tăcerea, dar oamenii au sunat într-una, au format grupuri de rugăciune și au spus: „Nu știm dacă El ne va asculta sau nu, dar ne vom ruga.” Aceasta ascultă El, așa este, acele grupuri smerite, iar eu Îi sunt recunoscător pentru voi.

Când am părăsit convenția, fratele Carlson i-a adunat pe toți să stea și să se roage pentru mine ca să mă ajute Dumnezeu.

Mie îmi fac atâta bine, pentru că depind de aceste rugăciuni. Desigur, știu că dacă Isus zăbovește va trebui să plec, dar în urma mea vreau să las pașii Evangheliei, puterea lui Dumnezeu prin Cuvântul Lui. Vreau să seamăn sămânța ca atunci când va cădea Ploaia, Duhul Sfânt, care va aduce Viața, sămânța aceea de soi pe care am semănat-o, sămânța Bibliei, să rodească Biserica Bibliei, credincioșii creștini ai Bibliei care vor crede și vor aduce în acțiune Duhul Sfânt, fiindcă Cuvântul a fost scris de Duhul Sfânt. Când vine, El ia propriul Său Cuvânt, iar mie îmi place să stau cu El. El poate face lucruri care nu sunt scrise aici, dar nădăjduiesc să trăiesc destul de mult ca să-L văd făcând tot ce a promis aici. Aceasta ar fi foarte bine pentru mine.

Deci, mă bucur că sunt aici și aștept și întâlnirea de mâine seară. Aș vrea să vă atrag atenția asupra unui text micuț pe care aș vrea să-l folosesc în următoarele treizeci sau patruzeci de minute, dacă va fi cu voia Domnului.

Fratele a spus că a anunțat rugăciunea pentru bolnavi, dar am uitat să-i spun să împartă numere de rugăciune. Cu siguranță, Dumnezeu va face o cale pentru aceasta. Vom forma un rând cumva și tot ne vom ruga. În ordine. Îmi pare rău, dar nu ne-am gândit.

Acum haideți să deschidem la **Evanghelia după Marcu**. Am notate câteva texte aici, iar dacă aveți cu ce scrie, vă rog să le notați în timp ce mă voi referi la ele. Deci, **Marcu 7.24-30**.

Ochiul meu drept este încă sensibil, după ce au trecut foarte aproape de el cincizeci de bucăți de metal. Bucata mai mare a trecut pe lângă ochi, mi-a lovit craniul și mi-a intrat în obraz, pe aici. O altă bucată a trecut pe aici și mi-a spart dintele acesta. Cincizeci de bucăți de metal în formă de semilună, au trecut chiar pe lângă ochi. Dacă m-ar fi lovit o singură bucățică, aș fi orbit. După ce s-au extras

toate bucățile acelea de metal, ochiul a rămas puțin sensibil, și Îl laud pe Domnul pentru aceasta.

Chiar și medicul a spus: „Nu știu cum a fost posibil să scape!” Aceasta s-a întâmplat cu două săptămâni în urmă, deci este încă slăbit. Dar a spus că va fi bine și sunt sigur că așa va fi. Haideți să citim din **Marcu 7.24-30**:

„Isus a plecat de acolo și S-a dus în ținutul Tirului și al Sidonului. A intrat într-o casă, dorind să nu știe nimeni că este acolo; dar n-a putut să rămână ascuns.

Căci îndată, o femeie, a cărei fetiță era stăpânită de un duh necurat, a auzit vorbindu-se despre El și a venit de s-a aruncat la picioarele Lui

Femeia aceasta era o grecoaică, de obârșie siro-feniciană. Ea Îl ruga să scoată pe dracul din fiica ei.

Isus i-a zis: „Lasă să se sature mai întâi copiii; căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.”

„Da, Doamne”, I-a răspuns ea, „dar și cățelei de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor.”

Atunci Isus i-a zis: „Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit dracul din fiica ta.”

Și când a intrat femeia în casa ei, a găsit pe copilă culcată în pat; și ieșise dracul din ea.”

Dacă ar trebui să-i dau un titlu acestui text, l-aș numi „**Perseverență**.” Fie ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la citirea Cuvântului Său.

Potrivit dicționarului Webster, cuvântul „perseverență” înseamnă „a fi insistent în a realiza ce ți-ai propus.” Tu trebuie să fii foarte convins și insistent, adică perseverent.

Aceasta este o lucrare bună și îmi place. Sunt îndrăgostit de acest cuvânt care sună atât de frumos: perseverent; și cred că aceasta este atitudinea pe care trebuie s-o aibă creștinii în toate timpurile: să fie perseverenți. Toți oamenii care au avut credință și au încercat să biruiască, de-a lungul epocilor, au fost perseverenți. Ei au trebuit să aibă credință în ceea ce au dorit să obțină, au trebuit să fie perseverenți.

Când eram în camera de motel mă întrebam: „Doamne, ce trebuie să le spun copiilor Tăi în după-amiaza aceasta, fiindcă dețin răscumpărarea sângelui Tău timp de patruzeci de minute sau o oră, și vreau s-o aduc celor aleși, copiilor lui Dumnezeu care sunt străini și călători prin lumea aceasta și n-au nici un loc pe care să-l numească „Acasă”, dar au poposit în după amiaza aceasta aici?” Casa lor este dincolo, iar aici sunt pelerini. Dorința mea este să le spun acestor oameni ceva care să-i ajute, nu ceva care să-i ofenseze și să-i supere. Eu nu vin la biserică numai ca să fiu văzut sau auzit, ci încerc să-i ajut pe oameni, încerc să fac ceva pentru ei, ca să plece de la biserică fără să spună: „Am venit degeaba, fiindcă nu am învățat nimic, nu am avut Duhul cu noi.” De aceea îmi place să rămân în Cuvânt, fiindcă Duhul Sfânt călătorește cu Cuvântul, iar eu citesc și vorbesc Cuvântul Lui.

Mă gândesc că mulți oameni sunt perseverenți, dar înainte ca să fii perseverent, trebuie să ai credință în ceea ce încerci să realizezi; înainte ca să fii perseverent, trebuie să crezi, ceea ce înseamnă că credința și perseverența lucrează mână în mână, sunt surori. Tu trebuie să crezi pentru că altfel nu ai încredere. Nu poți ști dacă ai dreptate sau nu. Dar când crezi în ceea ce vrei să realizezi, poți fi perseverent.

M-am gândit la începuturile istoriei națiunii noastre, când o mână de soldați au luptat în iarna geroasă, când toate lucrurile erau împotriva lor. Întotdeauna când citesc istoria națiunii noastre îmi vine să plâng. Ei erau soldați americani, iar conducătorul lor era creștin. Delaware era înghețat, iar jumătate din soldați nu aveau nici papuci, așa că și-au înfășurat picioarele în niște cârpe. Erau soldați americani și deși toate lucrurile le erau potrivnice, nu au dat înapoi.

Conducătorul lor a stat o noapte întreagă în rugăciune, iar când s-a ridicat era ud până la mijloc pentru că îngenunchease în zăpadă. Dar a fost perseverent, fiindcă a primit încredințarea din partea lui Dumnezeu că putea să străbată Delaware. El a fost perseverent, deși avea trei gloanțe în trup; a fost perseverent pentru că a auzit de Dumnezeu și a crezut că El îl călăuzea spre o victorie pentru această mare națiune. Acesta este motivul pentru care înghețatul Delaware nu a însemnat nimic pentru el. Nu a contat câtă gheață sau câte obstacole erau, el a fost perseverent pentru că a simțit că-L avea pe Dumnezeu de partea lui.

Ce lucru măreț este să auzim de Dumnezeu și să ne putem odihni pe siguranța că suntem în părtășie cu El. Atunci nu este nimic prea mare și prea greu ca să ne oprească. În orice timp și în orice epocă, oamenii pentru care a constat aceasta au fost oameni care L-au crezut pe Dumnezeu. Ei au avut credință în Dumnezeu și au stat împotriva vrăjmașului cu perseverență. De aceea cred că orice creștin ar trebui să fie perseverent.

Mă gândesc la profet ul Noe. El a venit din linia lui Set, neprihănire în umilință. Dacă am urmări genealogia acestor linii, găsim că toți urmașii lui Cain au devenit deștepți, educați, oameni de știință, oameni de afaceri renumiți. Dar urmașii lui Set erau oameni simpli: păstori, fermieri, oameni cu un caracter smerit.

Haideți să-l privim puțin pe Noe, un fermier umil, care lucra pământul cu unelte rudimentare, ca să asigure traiul zilnic pentru copiii lui. El nu era un arhitect sau ceva, ci era un om bun care avea binecuvântarea lui Dumnezeu. De câte ori intra în casă, își aduna familia în jurul lui și îngenuncheau în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, iar sufletul îi era chinuit din pricina păcatelor de pe pământ care se

Înmulțiseră atât de mult încât lui Dumnezeu i-a părut rău că l-a creat pe om.

În vremea aceea trebuie să fi fost ca în timpurile moderne, cu turnuri înalte și lucruri mari. De fapt, ei aveau descoperiri științifice pe care noi nu le avem astăzi, așa că au ridicat piramidele și sfinxul și au făcut alte lucruri mărețe pe care noi nu le putem reproduce astăzi. Aveau coloranți pe care îi foloseau la orice și care au rămas la fel de vii după mii de ani. Dețineau arta îmbălsămării pe care noi nu o putem realiza astăzi și multe alte lucruri mărețe pe care noi nu le deținem. Ce lume deșteaptă!

Probabil că și bisericile lor erau mai mari decât bisericile noastre de astăzi, dar toate au devenit corupte, pentru că oamenii s-au înmulțit pe pământ și erau tot mai răi și violenți.

Voi, oamenii din Chicago, trăiți un timp greu, fiindcă trebuie să vă țineți credința curată în mijlocul corupției și a violenței pe care o vedeți în fiecare zi. De aceea este nevoie de har și de putere ca să stați departe de lucrurile lumii.

Noe avea o biserică micuță acolo și duminică dimineața mergea multe mile depărtare cu familia sa până acolo.

Aici, în fiecare zi vă întâlniți la orice colț cu conflicte, iar diavolul încearcă să vă convingă cu una sau cu alta. Fiecare ceas din viața voastră este o bătălie (Un frate spune: „Totuși, este un bună”). Așa este, fiindcă avem o mare biruință. Amin.

Și iată că într-o zi când Noe era în câmp și săpa probabil pentru următoarea recoltă, Dumnezeu a venit jos și i-a vorbit. El i-a spus cam așa: „Văd inima ta și știu că ești întristat din pricina acestei lumi. Ei toți sunt oameni culți, au devenit deștepți, cu educație înaltă, oameni de știință, dar s-au îndepărtat complet de Mine. Dar tu, du-te și construiește o corabie mare pentru salvarea ta și a casei tale, și în care pot veni toți cei ce vor, pentru că Eu voi trimite ploaie de sus și toată

lumea aceasta va fi nimicită.” Până atunci nu mai plouase niciodată, de aceea oamenii de știință au spus probabil: „De unde să vină ploaia?” și așa mai departe. Dar Noe a auzit Glasul lui Dumnezeu și a văzut Planul Lui. Mulți nu pot vedea că este Planul lui Dumnezeu, dar nimic nu iese din linie, ci este desăvârșit de fiecare dată. El nu este niciodată în urmă, de aceea venirea Domnului va fi perfectă, iar Biserica Sa va fi în ordine desăvârșită când va veni El. Îmi place aceasta.

În Matei 11.1-6 citim o mică predică. Poate am mai predicat odată despre „Fericirea uitată”, când Ioan Botezătorul care se afla în închisoare, a trimis pe cineva ca să vadă dacă Isus era cu adevărat Cel așteptat. Ioan era un om mare, dar i-a făcut un compliment foarte slab lui Isus. El era îngrijorat cu privire la slujba lui pentru că mesajul lui era: *„Cel ce vine după mine... Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.”* (Matei 3.12). Oh, ce Mesia venea! Dar când a venit în scenă, El era diferit, adică era un Om care nu colabora cu niciuna din sectele de acolo. Felul Lui de a predica era diferit și era împins încoace și încolo și dintr-un loc în altul. Acesta era un lucru cam ciudat și Ioan nu putea înțelege: „De ce? Cum este posibil? Eu am predicat și toți ar fi trebuit să creadă, dar iată că acum când a venit El, se pare că am fost lăsat deoparte.”

La rândul Său, Isus nu le-a spus trimișilor lui Ioan: „Am să vă dau o carte despre cum să se comporte în închisoare, fiindcă de aceasta are nevoie Ioan,” ci le-a zis: „Stați, așteptați până la încheierea serviciului de după-amiază.” Și șchiopii au umblat, orbii au văzut și s-au făcut multe alte minuni. Apoi, El le-a zis: „Acum duceți-vă și spuneți-i lui Ioan ce ați auzit și ce ați văzut. Spuneți-i că sunt exact la timp. Nu este nimic greșit, ci sunt exact la timp.”

Așa este Dumnezeu și astăzi: El este exact la timp. Toată îngrijorarea și presiunea noastră nu valorează nimic. Fiți doar perseverenți în Cuvântul lui Dumnezeu și mergeți mai departe, fiindcă Dumnezeu este exact la timp. De altfel, toate lucrurile create de Dumnezeu: soarele, luna și toate celelalte, trebuie să lucreze la fix.

După ce a auzit aceasta, Noe a început să construiască arca, iar Biblia spune că

acolo erau batjocoritori care râdeau de el. Noe știa ce va sta înaintea lui în mijlocul acelei lumi științifice: cu siguranță nu va fi crezut de nimeni, dar cu toate acestea, a fost perseverent timp de o sută douăzeci de ani.

El a ridicat arca, a așezat lemnele, a turnat smoala și a finalizat-o, în timp ce oamenii râdeau de el. Dar pe el nu l-a interesat aceasta, ci a stat în ușa și a predicat despre judecata lui Dumnezeu. Batjocura lor nu l-a oprit. De ce? Pentru că a crezut ceea ce a auzit. *„Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”* (Romani 10.17).

Așadar, indiferent ce se întâmplă, cât timp stai pe Cuvântul lui Dumnezeu, fii perseverent chiar dacă ești cuprins de boală, iar doctorul ți-a spus nu știu ce. Omul firesc face probabil tot ce știe pentru că el este într-o lume științifică. Noi suntem însă într-o lume spirituală și suntem crescuți cu Hristos, fiindcă am trecut de la moarte la viață și suntem făpturi noi în Hristos.

Deci Noe era foarte perseverent în mesajul lui. Pentru el n-a contat ce au spus cei din jur, nici faptul că l-au numit în tot felul; nimic din toate acestea nu l-au putut opri. El credea Cuvântul lui Dumnezeu care îi vorbise și s-a dus și a ridicat arca. Indiferent cât de mult i-au demonstrat științific că mesajul lui era greșit, el a știut că Dumnezeu era în stare să aducă ploaie din cer, dacă așa a spus Cuvântul Lui.

Cum poate să vindece Dumnezeu un om pe moarte din cauza cancerului, când doctorul spune că nu se mai poate face nimic? Cum poate face Dumnezeu să umble un șchiop? Cum se poate, când din punct de vedere medical este imposibil? Dar aceasta este o altă Lume.

Este la fel ca în zilele lui Noe, când ei își băteau joc de Lumea în care trăia el. Dar Noe a mers mai departe cu mesajul Lui. Indiferent cât de mult a demonstrat știința că sus nu era nici o picătură de apă, pentru Noe n-a însemnat nimic, pentru că Dumnezeu spusese altceva.

Așa este și adevăratul credincios de astăzi. Indiferent cât spun ei: „Acela nu este Duhul Sfânt, ci este psihologie, este telepatie,” el nu poate fi oprit de nimic, fiindcă știe că în ziua aceea Dumnezeu va fi aici. Aceasta îl face să fie perseverent și să meargă înainte cu Mesajul.

Isus a spus: „*Cum a fost în zilele lui Noe, ai domni și la venirea Fiului omului.*” Vedeți? Perseverent! El putea fi perseverent, deoarece știa ce avea să primească. Știa ce a promis Dumnezeu și știa că El a pus acel lucru în mâna lui. Noe nu trebuia să se uite la ce spunea cineva, ci privea la ceea ce a spus Dumnezeu, așa că nu a contat ce spuneau ceilalți.

Desigur, religioșii din vremea lui nu erau de acord cu el. Cu siguranță nu a fost nimeni de acord, fiindcă nimeni nu a fost salvat. Toți au pierit, dar Noe avea Cuvântul Domnului. Pentru el n-a contat cum îl numeau ceilalți: nebun, holly-roller, sau alte nume pe care le dau oamenii și astăzi credincioșilor, ci a fost perseverent. Nu-l interesa nimic; el era surd la toată batjocura lor, pentru că avea un singur scop: să construiască arca aceea.

Oricine ar fi vrut să intre în ea, ar fi fost binevenit, dar era treaba lui Dumnezeu să-i aducă înăuntru. El doar predica Cuvântul. Aceasta-i tot ce avem de făcut și noi astăzi: să stăm pe Cuvânt și să fim perseverenți.

Apoi a mai fost un bărbat perseverent, iar acesta a fost Moise. El a primit tot antrenamentul posibil în Egipt. Era un conducător militar vestit, și s-a dus să elibereze Israelul cu propria lui putere, fiindcă știa că venise timpul. Moise a crezut în inima lui că oamenii erau destul de conștienți că sosise ceasul eliberării și că el era omul care avea să-i ajute, dar n-a fost așa. Vedeți? Rotițele nu s-au rotit deodată fiindcă ceva era greșit. Dacă rotițele nu se învârt deodată atunci când Dumnezeu vorbește în adunare, nu folosește la nimic. Tu trebuie să te aliniezi cu făgăduința Lui; trebuie să-ți aliniezi felul de gândire cu făgăduința lui Dumnezeu, nu cu ceea ce a spus cineva, sau cu ceea ce crede cutare doctor sau cutare organizație. Atunci vei auzi Glasul Lui și vei spune: „Tu ești!” Atunci ești perseverent, frate, și nu te poate opri nimic, orice s-ar întâmpla. Noi nu putem

muri, pentru că am murit deja; și avem chiar acum arvuna salvării noastre, fiindcă suntem înviați cu El și stăm în locurile cerești în siguranța Lui.

Aseară am vorbit despre Israel. Ei nu știau unde mergeau, și aveau doar făgăduința unei țări. Dar înainte de a ajunge acolo, la acea țară făgăduită, marele luptător Iosua, care înseamnă „IaHVeH Salvatorul”, a intrat în țară și a adus dovada că exista și că era întocmai cum le spusese Dumnezeu. De aceea, Iosua a putut fi perseverent și a dărâmat toate argumentele celorlalți, care spuneau: „Nu putem lua țara! Oh, trebuie să ne întoarcem.” El a spus clar: „Suntem mai mult decât în stare s-o luăm!” De ce? Pentru că privea la ceea ce spusese Dumnezeu și avea dovada.

Când a venit Isus în scenă, El ne-a promis o Țară: „*În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri*” (Ioan 14.2), și ne-a dovedit că este Viață după moarte. Astfel, El a trecut Iordanul, cum numim noi moartea, a intrat în Țara aceea, iar a treia zi a înviat și a adus dovada. El a mâncat, a băut și a spus: „*Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.*” (Luca 24.39). Apoi a spus: „Vă voi da Arvuna la aceasta, dar trebuie să așteptați în cetate zece zile.”

După aceea, ucenicii au devenit perseverenți fiindcă aveau în ei puterea, dovada învierii. Din pricina aceasta nu și-au mai iubit viețile: fiindcă aveau dovada și puteau fi perseverenți; fiindcă au obținut Ceva prin moartea lui Isus Hristos.

Înseamnă El la fel de mult și pentru tine în după-amiaza aceasta? Puteți fi perseverenți și să spuneți: „Eu cred. Orice s-ar întâmpla, făgăduința este a mea pentru că am înviat deja cu El. Mă uit în urmă, văd viața pe care am dus-o, și mărturisesc că nu vreau s-o mai duc.” De ce? Pentru că ai murit cu El și ai înviat cu El; și ai arvuna, prima plată a învierii veșnice.

Da, Moise a dat greș, dar să știți că atunci când s-a întâmplat aceasta el nu auzise încă Glasul lui Dumnezeu. Știa de la mama lui și de la învățătorii din timpul lui că

va veni cutare și cutare și Dumnezeu va trimite un izbăvitor. Mama lui i-a spus: „Fiule, eu cred că tu ești acela,” dar Moise nu știa sigur și pentru că nu putea înțelege, a făcut acea greșală și la prima amenințare a fugit în pustie. Dar într-o zi, în timp ce mâna oile în pustie, s-a întâlnit cu acel rug care nu se mistuia, și din el i-a vorbit un Glas care i-a zis: „Eu voi fi cu tine!” Din clipa aceea el a fost perseverent. De ce? Pentru că avea credință în Cel care i-a zis: „Eu voi fi cu tine!”

„Eu sunt un om cu buze bâlbâitoare,” a spus Moise, dar Domnul i-a zis: „Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?”

„Dar ei nu mă vor crede.”

„Du-te, căci Eu voi fi cu tine.” (Exod 4.10-12). Atunci Moise a fost perseverent. Apoi, când a ajuns în Egipt, Moise a intrat într-un conflict. Dacă vrei să fii perseverent, tu trebuie să știi despre ce vorbești. El a intrat în conflict cu niște imitatori care încercau să facă tot ce făcea el. Și într-o oarecare măsură, au reușit, dar aceasta nu l-a oprit pe Moise. El era perseverent și a mers mai departe fiindcă știa că era trimis de Dumnezeu, și că împlinirea ținea de Dumnezeu.

Când Israel s-a plâns, el a fost perseverent și a spus: „Mergem mai departe!”, și la fel a făcut când ei au vrut să se întoarcă înapoi. „Mergem mai departe!” Moise a fost perseverent; da, el a fost stăruitor. Stăruitor” Aceasta ne trebuie și nouă astăzi. Oamenii din toate timpurile care au avut credință în Dumnezeu, au fost stăruitori.

Uitați-vă la David. Desigur, el a fost crescut într-o familie iubitoare. Tatăl lui, Isai, era un om mare al lui Dumnezeu și îi aduna în fiecare seară pe băieți și-i puneă să rostească o rugăciune înainte de a merge la culcare; probabil citea sulurile și le vorbea despre marele Iahveh care a deschis Marea Roșie în fața poporului Său, și despre marele profet Moise care i-a scos afară din Egipt urmând Stâlpul de Foc, și toate acele lucruri. Aceasta a născut credința în inima lui David, pentru că

„credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.” (Romani 10.17). Vedeți? Micul David a început să se gândească la aceasta.

Fiind mezinul familiei, David a fost trimis să aibă grijă de oi. El era răspunzător pentru ele, și iată că într-o zi a venit un leu și i-a luat o oaie. Atunci David s-a gândit: „Ce-i voi spune tatălui meu dacă îi va lipsi vreo oaie?” Apoi și-a zis: „Tata a citit în suluri și mi-a spus că Dumnezeu nostru este un Dumnezeu mare și puternic, și l-a eliberat pe poporul Său. El l-a binecuvântat pe Israel și a fost cu Israel, iar eu sunt unul dintre ei. Toți sunt tăiați împrejur și sub acest legământ; și eu sunt tăiat împrejur și binecuvântările lui Dumnezeu sunt peste mine. Una din oile tatălui meu a fost luată, așa că am să mă duc după ea.” Spunând aceasta, el și-a luat praștia, s-a dus și a adus oaia înapoi din gura leului. De ce? Pentru că a fost perseverent, stăruitor. Ce făcea Dumnezeu? Îl instruia. Apoi a venit un urs, dar David s-a dus și a smuls oaia și din gura ursului.

Mai târziu, tatăl lui l-a trimis să ducă merinde la frații lui care erau în tabăra lui Israel. Și dincolo de valea unde erau frații lui, a venit uriașul Goliat care se lăuda și batjocorea Israelul. Probabil David a stat și s-a uitat un timp la el. Părea cel mai mare om pe care-l văzuse vreodată. Atunci s-a uitat să vadă cine era căpetenia oștirii lui Israel. Era Saul, un bărbat cu un cap mai mare decât ceilalți, iar David s-a gândit: „Oare de ce nu-l înfruntă pe batjocoritorul acela?” Și a pășit el în față. Îmi imaginez că s-a gândit: „Dumnezeule Tată, știu că dacă ți-a păsat de una din oițele acelea micuțe, cu cât mai mult îți pasă de poporul care cheamă Numele Tău? Acum ei sunt în încercare și toți se tem.” Astfel, David a devenit foarte stăruitor, s-a dus împotriva lui Goliat cu aceeași praștie și a avut biruință. De ce? Pentru că a crezut în ceea ce încerca să dobândească. Era ceva corect; era în voia lui Dumnezeu; era în Cuvântul și în Planul lui Dumnezeu.

Dacă poți să găsești care este locul tău în planul lui Dumnezeu, chiar dacă ești foarte bolnav sau pe moarte... Tu zici: „Sunt creștin, deci cum ar putea fi acesta planul lui Dumnezeu?” Ar putea fi planul lui Dumnezeu să te vindece și să pună mărturia care va mișca suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. Sigur că da. El lasă să se întâmple aceste lucruri.

Poate ai avut suișuri și coborâșuri și vrăjmașul a râs de tine cât a putut. Poate a fost așa, dar toate acestea sunt planul lui Dumnezeu.

Uitați-vă cât a suferit Iov acoperit peste tot de bube. Acela era planul lui Dumnezeu. Dar Iov a fost perseverent fiindcă știa că Cel ce îl ținea era Cuvântul lui Dumnezeu, așa că nimic nu-l mai putea face să-și facă griji.

Aceasta mă duce cu gândul la Samson. Și el a fost perseverent cât timp a văzut că făgăduința lui Dumnezeu era cu el. Probabil era un tip slăbuț, cu niște brațe osoase și cu aspect de sisi din pricina șuvițelor care-i atârnau pe umeri. Ei îl numeau sisi... dar totul a fost în ordine cât acele șuvițe au fost acolo pentru că leul putea să tot răcnească, filistenii puteau să-l închidă și să facă ce voiau, fiindcă el lua porțile cetății pe umeri și le ducea până pe vârful muntelui. De ce? Pentru că era perseverent. De ce? Pentru că a văzut, a simțit și a știut că făgăduința lui Dumnezeu era asupra lui. Amin.

Ce ar trebui să faceți voi, penticostalilor, când vedeți Duhul Sfânt mișcându-Se printre noi? L-ați văzut făcând semne și minuni, luând păcătoși și făcând din ei sfinți; L-ați văzut vindecând, făcându-i pe orbi să vadă, pe surzi să audă și înviind chiar și morți, dar cu toate acestea, stăm ca niște păpuși plouate. Ar trebui să fim perseverenți. Ridicați-vă și luați ceea ce v-a făgăduit Dumnezeu! Simțiți Duhul Lui trecând peste sufletele noastre în puterea învierii. Apoi, susținut de Cuvântul Lui, spuneți: „Vrei să te rogi din nou pentru mine?” Țineți minte că Dumnezeu a dat o făgăduință și Isus a murit o dată. Aceasta este tot. Apoi fii perseverent! Da, domnule. Fii un soldat adevărat! Oh, ce mare este El!

Cât timp știa că avea acel dar cu el și putea să-și simtă șuvițele, Samson putea să înfrunte orice filistean. Așa a omorât o mie de filistenii cu o falcă de măgar. Vă puteți imagina așa ceva? Aceasta este bună pentru cei care se bazează pe știință astăzi. O falcă veche de măgar, albită de vreme. Păi era cât se poate de putredă, așa că dacă o loveai numai puțin se sfărâma, iar filistenii aceia vânjoși și cu sulițe în mâini, purtau acele coifuri groase de câțiva centimetri. Totuși, acest mărunțel cu părul cârlionțat, a luat acea falcă de măgar în mână și a zdrobit capetele celor o

mie de filistenii. Vedeți, el nu se teme. De ce? Pentru că simțea șuvițele acelea și era foarte perseverent.

Cât timp creștinul știe că trăiește deasupra păcatului și că Duhul Sfânt îl binecuvântează și este cu el, este perseverent și se silește să rămână în semnul înaltei chemări cerești. Da, așa ar trebui să fie creștinul: foarte stăruitor în cererea lui către Dumnezeu. Stați cu El!

Am vorbit mai înainte despre Ioan Botezătorul și aș vrea să mai spun ceva referitor la el. Ioan era un om ciudat. Noi nu avem prea multe indicii despre viața lui, ci știm doar că tatăl lui, Zaharia, era un preot în Templu, iar mama lui, Elisabeta, era o casnică obișnuită. Ei erau mai în vârstă, iar într-o zi, Dumnezeu le-a vorbit prin îngerul Gavril și le-a făgăduit un copil. Trebuie să fi fost ceva trist pentru bătrâna pereche fiindcă știau că fiul lor urma să fie un slujitor al lui Dumnezeu, urma să fie omul aceluia timp și știau că îl așteptau o mulțime de necazuri și încercări, iar oamenii vor fi împotriva lui pentru că întotdeauna este așa. Dacă nu este așa, înseamnă că ceva este pe dos cu omul acela. Așa este.

Așadar, trebuie să-i fi durut inima din pricina aceluia copil, fiindcă știau că ei aveau să moară, iar fiul lor va rămâne singur înainte ca să-l poată vedea în ungeria lui de premergător al lui Mesia care urma să vină. Ei credeau aceasta și probabil i-au spus și lui, dar când Ioan era doar un copil, părinții lui au murit și el a rămas singur. Nu este ciudat că acest tânăr chemat de Dumnezeu, nu s-a dus la nici un ordin religios la care aparținut tatăl său? Preoții trebuiau să se tragă din leviți, desigur. Ei mergeau la Templu și învățau toate poruncile și după legea timpului, fiul călca pe urmele tatălui său. Dar vedeți, Ioan nu a făcut aceasta, ci s-a dus în pustie fiindcă nu a vrut să se amestece cu tradițiile lor. Oamenii suciseră toate lucrurile, dar el avea o slujbă importantă: era cel care avea să-L prezinte pe Mesia și trebuia să fie sigur că știa Cine este El.

Dacă s-ar fi dus la clerul bisericesc și ar fi spus: „Eu sunt fiul lui Zaharia...” ei i-ar fi zis: „Oh, vino, înregistrează-te și plătește taxa, iar noi te vom instrui și vei putea citi sururile.” Oh, vai! „Spui că tu îl vei prezenta pe Mesia, deci ce zici de marele

nostru preot? Nu-i așa că este un om deosebit? Uită-te ce statură impozantă are și cum face plecăciune. Nu ți se pare că ar putea fi Mesia? Poate că el este Acela.”

Alt preot ar fi spus: „O, nu, nu, nu! Poate fi tânărul acesta de aici, evanghelistul acesta care a pus țara în clocot. El poate spune pe dinafară toate crezurile și celelalte lucruri. Cunoaște toate tradițiile bătrânilor mai bine ca oricine și este un om mare. Toți colaborează cu el, chiar și fariseii, saducheii și irodienii, fiindcă are o slujbă foarte importantă pe câmpul Evangheliei. Acesta este omul, Ioan!”

Dar Ioan nu a vrut să se amestece cu astfel de nonsensuri, tocmai pentru că avea o slujbă importantă. Și ce a făcut? A stat acolo până când i-a vorbit Dumnezeu și i-a spus: „Îți voi spune Eu cine este. Tu du-te numai acolo și când vei vedea Duhul coborându-Se peste El, vei ști că Acela este. Acela va fi semnul lui Mesia. Tu du-te și predică despre pocăință, botează-i spre pocăință și spune-le că voi veni. Dar nu lăsa pe nimeni să-ți spună: „Ordinează-l acum și fă-l șeful episcopilor, fă-l Mesia sau altceva. Tu să aștepti până când vei vedea acest semn, și când vei vedea semnul, vei ști că Acela este El. Dar să aștepti să primești semnul pe care ți-l voi da Eu.”

Oh, Dumnezeule, ajută-ne și pe noi astăzi când auzim: „Un milion mai mulți ca în '44” și toate aceste lucruri fără sens: sânge, foc, fum și altele. Stați cu Cuvântul, fiindcă diavolul poate imita oricare din aceste senzații. Stați cu Cuvântul!

Ioan a așteptat. El a botezat câțiva, apoi a privit în jur și a mai botezat câțiva. Preoții l-au întrebat: „Cine este Acela despre care ne-ai vorbit?” Și el le-a răspuns: „Este aici. În mijlocul vostru este Unul pe care voi nu-L cunoașteți. Nici eu nu-l cunosc, dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Eu botez doar cu apă.”

„Ah, știu cine este! Este fratele nostru care și-a luat zilele trecute diploma de doctor în divinitate. El este! Îmbracă-l, pune mantaua pe el și prezintă-i acreditările, fiindcă are o bună colaborare cu toată lumea. Nu-i acesta, Ioan?” „Nu este el!” Amin.

La fel s-a întâmplat cu un alt profet din vechime care a trăit înaintea lui Ioan și care s-a dus să caute printre fiii lui Isai. Și când l-au adus pe băiatul acela pipernicit, cu umerii înguști și cu purtare necioplită, Samuel a zis: „Acesta este!”

Probabil așa au făcut și ei: i-au adus pe toți teologii din jur și l-au întrebat pe Ioan: „Acesta este El? Acesta este EL?” Dar Ioan le-a răspuns: „Nu, nu este niciunul dintre ei. Dumnezeu i-a refuzat pe toți. Eu nu știu cine este El, dar a spus că mi-L va arăta.”

Și într-o zi a venit spre el un Om mic, fără nici o reputație, doar cu un renume rău după El, Unul despre care se spunea că este născut nelegitim, iar Ioan a privit în sus și a spus: „Acesta este El!” „De unde știi?”

„El m-a trimis să botez cu apă și mi-a spus: *„Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”* (Ioan 1.33). Ioan a fost stăruitor și a urmărit semnul lui Mesia. „De unde știi că este El?” „Știu că este El, pentru că așa a spus Dumnezeu.” El a auzit Glasul lui Dumnezeu și a știut că El era Acela.

Acum va trebui să ne grăbim, ca să ne uităm și la sărmana femeie grecoaică și să vorbim puțin și despre ea. Îmi imaginez că femeia a avut câteva greutăți. Cred că mai întâi a auzit de El. Acesta este primul lucru: tu trebuie să auzi de El. Deci, femeia a auzit de El. Ce a auzit? De reputația Lui, Cine era. Fără îndoială că unele persoane cumsecade au avut grijă să răspândească vestea. Femeia aceasta avea un copil bolnav pe care nu-l mai putea ajuta nimeni. Poate era posedat de epilepsie. Probabil avea un duh care putea s-o omoare, dar ea a auzit că și alții au fost vindecați.

Poate cineva i-a spus: „Stai puțin! Tu nu poți merge la grupul acela. El este evreu, este din altă organizație, așa că nu poți merge acolo.” Să știți că credința găsește uneori resurse despre care ceilalți nu știu nimic. Astfel, indiferent cât de mult încearcă să se spună: „Nu te duce acolo!”, credința merge oricum fiindcă își

găsește resursele pe care alții nu le văd. Așa este.

Ea a cunoscut Cuvântul Lui, iar Biblia spune în Evrei 4.12: *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”*

Credința este mâna care poate mânui acea Sabie. Nici o altă mână nu o poate face, nici mâna ecleziastică, nici mâna organizației, nici mâna unui grup, nici mâna națiunii. Este nevoie de mâna credinței. Și depinde de cât este de puternică acea mână. Tu poți să-ți faci destulă cale încât să vezi că ești liber de păcat; apoi, dacă acea mână este destul de puternică, poți să-ți faci cale spre vindecare și spre orice făgăduință a lui Dumnezeu. Toate sunt acolo, așa cum i-a spus lui Iosua: *„Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, va fi al vostru.”* (Deuteronom 11.24). Depinde cât de puternică este mâna credinței care mănuieste Sabia Cuvântului lui Dumnezeu.

Oh, acesta este adevărul! Femeia a avut multe piedici, dar credința ei nu a cunoscut nici o piedică. Poate și voi veți avea piedici; și eu am o mulțime, dar credința contează. Dacă nu puteți fi stăruitori, atunci lăsați orice lucru să vă împiedice. Fizic, s-ar putea să vă simțiți rău; poate nu vă vine nici să mergeți la biserică; poate nu vă vine să faceți nimic, dar credința nu are piedici, ci merge mai departe oricum.

Poate păstorul s-a rugat pentru tine și te-a uns cu untdelemn. Aceasta trebuie să facă el. Dar dacă te duci la el și-i spui: „Nu mă simt mai bine,” nu ar fi trebuit să mergi de la început. Vedeți? Aceasta arată că te-ai dus după simțuri, dar dacă ai credință...

Sau poate zici: „Am să aștept până când trece pe aici fratele Roberson, fratele Branham sau careva dintre ei.” Oh, nu! Nu aceasta contează. Nu, nu. Este credința ta în Cuvântul lui Dumnezeu, și El a spus: *„Este vreunul printre voi bolnav? Să*

cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.

Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși.”
(Iacov 5.14-15).

Dacă ai credință în Dumnezeu și în rugăciune, du-te mai departe, fiindcă atunci nu te va putea opri nimic. De ce? Pentru că ai credință, iar credința nu are nici un fel de piedici.

Oh, dar femeile au o mulțime de piedici fizice și spirituale! Dacă credința ta Îl crede pe Dumnezeu, nu există nici un fel de piedici pentru ea.

Poate cineva spune: „Stai puțin, tu ești ca un grec care merge la evrei!” Cu alte cuvinte, „Ești un baptist care merge la pentecostali,” și știți voi toate aceste lucruri. Poate unii au spus: „Stai puțin! Tu știi bine că zilele minunilor au trecut și că nu mai există așa ceva. Acestea sunt numai niște emoții. N-am avut noi din aceștia în toate epocile? Am auzit de acei evrei care spuneau că cred într-un Dumnezeu supranatural, dar Dumnezeul nostru din templu a făcut pentru voi la fel de mult. Nu-i nimic aici.”

Sau: „Noi nu-i vedem pe oamenii noștri duși de asemenea iluzii. Mergem la idolul nostru, ne închinăm, îi aducem jertfa noastră, apoi mergem acasă și trăim în tihnă. Noi nu suntem agitați ca grămada aceasta de holly-rollers, care fac tot timpul aceasta și cealaltă.”

Un altul ar fi putut spune: „Stai puțin! Tu știi că soțul tău este om de afaceri în orașul acesta, iar fiul tău ar putea fi preot al mării noastre zeițe de aici? Ar fi groaznic să faci aceasta pentru că soțul tău te-ar putea alunga de acasă.”

Alții au zis: „Dacă te duci acolo, la acele lucruri, vei fi de râsul lumii. Toți vor râde de tine.” Sărmana femeie stătea și asculta toate acele lucruri... Știți cum este..

Alții au pășit în față și au zis: „Un moment! Du-te acolo, dar să știi că rămâi fără carnetul de membru de la biserica aceasta.”

Fără îndoială că a avut multe piedici, dar ele n-au putut s-o oprească. Poate toți aveau dreptate, dar în inima ei era Ceva care o împingea înainte și o făcea să creadă că este pe calea dreaptă. Femeia credea că El era Dumnezeuul întregii creații, iar dacă a putut vindeca un evreu, poate vindeca și unul dintre neamuri. Deci care ar fi fost diferența? Ea voia să ajungă în prezența lui Dumnezeu și era hotărâtă să ajungă.

Priviți prin câte a trebuit să treacă. Dacă aș avea timp, aș trece prin toate aceste lucruri. Deci, ea a trebuit să se lupte cu toate împotrivirile. Și când a ajuns la Isus, El era într-o odaie, iar păzitorul ușii i-a zis: „Nu poate intra nimeni la El pentru că este obosit și acum se odihnește. Nu-l deranja!”

Poate la ușă era Simon, iar el i-a zis: „De mine nu poți să treci mai departe!” Apoi, puțin mai în spate era Andrei și încă un ucenic. Eu nu știu cum a reușit femeia să ajungă la El, dar a ajuns. Vedeți? Și când a ajuns înaintea Lui, femeia i-a explicat cazul și ce dorea, fiindcă fiica ei era bolnavă. Dar priviți ce dezamăgire! El, pe care Îl credea Dumnezeu, i-a zis: „Nu sunt trimis la rasa ta!” Vai, ce afirmație! „Eu sunt trimis la copiii lui Dumnezeu, iar voi nu sunteți decât niște câini.” Aceasta i-ar fi făcut pe penticostali să explodeze. Oh! „Eu sunt trimis la un neam de oameni care cred în Mine; sunt trimis la evrei, la copii. Pe ei trebuie să-i hrănesc, nu niște câini!” Deci o numea câine.

Dar cunoașteți credința ei. Femeia a rămas neclintită pentru că era insistentă și stăruitoare. De ce? Pentru că avea credință. Ea știa că El era Dumnezeu și că a creat neamurile așa cum i-a creat și pe evrei, deci era undeva un loc unde putea fi atins. Oh, frate, îmi place aceasta! Continuă să bați. Amin.

Bate, pentru că „*celui ce bate...*” (fratele Branham bate de trei ori). „*Cine cere,*” nu cine spunea doar: „Doamne...” bate o dată și pleacă. Nu, tu trebuie să stai acolo și să bați (fratele Branham bate în continuu): „Doamne, vreau să intru, deschide-mi!” Aceasta este. Ca văduva cu judecătorul nedrept. Vedeți? Bate continuu! Femeia era hotărâtă. Credința a prins ceva și ea era insistentă. Știa că trebuie să ajungă acolo, fiindcă poate unul dintre vecinii ei a avut aceeași situație, un copil bolnav care a fost vindecat. Astfel, ea trebuia să ajungă acolo și aceasta era tot. Femeia era insistentă, chiar dacă fusese refuzată. Acesta este adevărul.

El a spus: „Voi sunteți niște câini care nu merită hrană! Eu trebuie să-i hrănesc pe copiii aceștia, nu pe voi!” „Este adevărate, Doamne,” a răspuns ea. Ce era aceasta? Credința. Trebuie să recunoașteți că aceasta te arde. Credința recunoaște întotdeauna Cuvântul și Îi dă dreptate. Așa este. Credința întărește întotdeauna Cuvântul cu un „Amin”. Pentru ea nu contează ce spune cineva, fiindcă întotdeauna are dreptate numai ceea ce spune Cuvântul. Nu contează că cineva spune: „Zilele minunilor au trecut!”, Biblia spune că „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci,*” iar pentru credință acesta este adevărul. Așa este.

Dacă ei spun că Duhul Sfânt a fost numai pentru un grup mic din ziua de Rusalii, Petru a spus chiar în ziua aceea că „*făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru,*” iar credința se ține de aceasta. Nu ți-o poate lua nimeni, tu o ai.

„Păi, nu știu ce să zic, pentru că nu L-a primit nimeni.”

Dumnezeu a promis, iar eu am venit să primesc.

„Păi, aceasta a fost pentru un alt timp.”

Este și pentru mine, fiindcă ceva îmi spune că El are și astăzi aceeași dragoste pe

care a avut-o întotdeauna. El este Același Dumnezeu, așa că poți fi insistent și să stai acolo să bați și să cauți până când vine Duhul Sfânt peste tine. Amin. Acum mă simt bine. Da, domnilor. Amin. Știu că acesta este adevărul. L-am testat și este adevărat. În ordine.

Ea se ținea cu credință. Oh, cât îmi place aceasta! „Da, Doamne,” a spus ea, „este adevărat că sunt un câine, sunt dintre neamuri și nu sunt vrednică de niciuna din aceste binecuvântări. Ele sunt de fapt pentru evrei, fiindcă Tu ai venit la ai Tău. Cred fiecare cuvântel.” Vedeți, ea nu se simțea rănită în inima ei, nu se simțea jignită, ci recunoștea adevărul.

Dacă Dumnezeu vine și-ți spune despre starea ta rece și formală și că dacă vei continua așa... Ei bine, vei exploda. Vai, vai! Nu ai da ascultare, ci ai spune: „Acesta este un proroc fals!” Totuși, deși Cuvântul spune că acesta este adevărul, voi nu luați seama la Cuvânt. Oh, frate, îmi place aceasta!

Femeia aceasta nu era o plantă de seră; ea nu trebuia stropită ca un hibrid pe care l-a produs această generație și care trebuie dădăcit. Nu, nu. Ea a luat totul așa cum i-a fost dat și nu a spus: „Doamne, nu-mi mai vorbi așa, ci mai bine vino la mine acasă.” Ea a dorit să-L audă spunând acele cuvinte și aceea a fost tot. Nu a trebuit să fie stropită, mângâiată și îndemnată: „Dragă, ar trebui să vii. Dacă vii deseară vorbesc cu pastorul să-ți dea un scaun în față și voi obține un interviu special după adunare.” Oh, ai milă! Aceștia sunt hibrizii.

„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine,” a spus Isus, și: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.” (Ioan 6.37,44).

Pune aceasta în cântarul tău ca să vezi unde te afli. Da, domnule, și vei vedea. Amin. Pune razele pe aceasta și vezi ce se va întâmpla. Așa este. Va străluci. De ce? Pentru că este Cuvântul autentic al lui Dumnezeu.

Isus a spus clar: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.*” Și: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine.*”

Pe aceștia nu trebuie să-i dădăcești, să-i tot mângâi și să le promiți că vor avea flote de Cadillac-uri dacă vor primi Duhul Sfânt. Dar așa, afacerea prosperă și au biserici tot mai mari, cu turle tot mai înalte și cu predicatori tot mai educați. Oh, ce nonsens! Depărtați-vă de aceasta! Credința se ține de Cuvântul lui Dumnezeu și produce puterea lui Dumnezeu. Așa este. Atunci ești stăruitor. „Păi n-am primit nici un Cadillac și sunt aici de un an întreg. Dimpotrivă, am avut parte numai de probleme.” Oh, catâr hibridat care nu știi nici măcar cine este tatăl și mama ta! Da, așa gândesc aceștia. Da.

Dar ea a acceptat adevărul și a recunoscut: „Nu sunt vrednică, Doamne.” Așa este. „Sunt aici pentru firimituri. Este adevărat că pâinea este pentru copii, ai dreptate, Doamne. Cuvintele Tale sunt adevărate, fiecare din ele, și nu sunt vrednică să stau la masă cu copiii Tăi. Cu siguranță nu, dar, Doamne, chiar și câinii se hrănesc cu firimiturile care cad de la masa copiilor.” Aleluia! Aceasta L-a convins.

Ce diferență este astăzi!” Ce diferiți suntem noi, care ne numim pentecostali! Dacă nu primim toată felia de pâine și încă unsă cu unt, nu mai vrem nimic; nu mai vrem să avem de-a face cu așa ceva. Oh, vai!

Dar femeia a venit pentru firimituri. Credința recunoaște adevărul. Astfel, ea a spus: „Sunt aici pentru firimituri. Dacă s-ar găsi câteva... Eu sunt câine, iar câinii trebuie să mănânce firimituri.” Oh, frate. Să nu uitați că ea era dintre neamuri și nu văzuse nici o minune. Dar nici n-a avut nevoie să i se arate vreuna. El n-a trebuit să vină și să spună: „Priviți aici! Uitați-vă cu atenție ca să vedeți ceva. Mă voi ruga puțin și veți vedea sânge curgând pe mâini.” Desigur, El nu putea face aceasta. Cu siguranță.

Ar fi putut să spună: „Un moment, fiindcă vreau să vă arăt una din minunile Mele.

Aduceți-Mi puțină apă. Voi Îl știți pe profetul Moise. Eu sunt succesorul lui, iar el a transformat apa în sânge. Acum credeți?" „Sigur.”

„Ei bine, aduceți aici un vas cu apă și vă voi dovedi că pot să fac și eu același lucru.” Oh, acesta ar fi fost un nonsens! Femeia n-ar fi vrut să vadă așa ceva. Ea era la fel ca și curva Rahav care a văzut iscoadele care veniseră să spioneze țara. Acea a fost șansa ei. Ea nu a spus: „Să vină mai întâi Iosua, fiindcă vreau să-l văd și să-l analizez. Este mare, voinic și chipeș? Are părul creț? Poate așa voi crede și eu că este conducătorul poporului lui Dumnezeu.” Ea nu a vrut să-l vadă pe Iosua și n-a vrut să vadă nici o minune, ci a spus: „Am auzit (Amin) că Dumnezeu este cu tine și vreau să merg și eu cu voi.” Amin. Ea era stăruitoare. „Nu mă interesează ce face poporul meu, cât de tare se întăresc. Dumnezeu v-a dat vouă locul acesta și vreau să merg cu voi.” Amin. Ea era stăruitoare. Da, domnilor. Îmi place Rahav.

Așa era și femeia aceasta dintre neamuri: stăruitoare. „Și câinii se hrănesc cu firimiturile căzute...”

Atunci Isus i-a zis: „Pentru că ai spus aceasta...” Oh, ea s-a apropiat în mod corect de darul lui Dumnezeu! Și dacă te apropii în mod corect de darul lui Dumnezeu, nu vei avea parte doar de firimituri, ci te vei alege cu o farfurie plină. Tu nu te poți apropia de El decât dacă o faci în mod corect. Nu o poți face umblând cu o scrisoare de la o biserică la alta, nu alergând de la o biserică la alta și de la o denotațiune la alta, și nici repetând crezul apostolic. De fapt, acela nu este crezul apostolilor.

Dacă vei repeta „crezul” corect al apostolilor, va fi bine. Cartea Faptelor apostolilor îți spune cum s-o faci. Astfel, Petru a spus în ziua de Rusalii: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.”* Acesta este „crezul” apostolilor. Așa să faceți. Da, domnilor.

Ea s-a apropiat corect de dar, iar dacă te vei apropia și tu în același fel, „pocăit și

botezat,” ești sigur că primești Duhul Sfânt, fiindcă Dumnezeu a făgăduit aceasta printr-un Cuvânt autoritar.

Tu zici: „Păi sfântul Christofer și marele Cutare...” Eu nu spun că aceia n-au fost oameni mari. Au fost, însă nu aveau autoritate, fiindcă există o singură Autoritate, iar aceea este Biblia aceasta!

Tu spui: „Biserica Wesleyană face așa. Ei stropesc în loc să boteze...” și fac alte lucruri amestecate. „Și ei erau oameni mari...” Nu-mi pasă! Cred că erau oameni mari, dar nu aveau autoritatea să facă aceasta, fiindcă Biblia spune că *„oricine adaugă sau scoate ceva, îi va fi scoasă partea din Cartea Vieții.”* Acesta este Cuvântul; acesta este Adevărul.

Tu spui: „Da, dar vezi tu, noi suntem oameni educați, iar păstorul nostru a făcut cutare și cutare. El este educat, a studiat Biblia și toată istoria și afirmă că zilele minunilor au trecut.” Dar Dumnezeu nu a spus niciodată că au trecut. Dimpotrivă, Isus a spus: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari...”*

Cineva a spus: „Oh, da, noi facem lucrări mai mari, fiindcă avem o organizație mai mare decât a avut El. Noi suntem peste tot în lume.”

Un moment. Mai întâi fă lucrările pe care le-a făcut El, și apoi vei putea face și mai mari decât acelea. Dacă veți vedea textul original, acolo nu scrie „mai mari”, ci „mai multe.” Faceți aceleași lucrări și mai multe în toată lumea, apoi este corect.

Cineva m-a întrebat odată: „Frate Branham, tu nu crezi în purgatoriu?”

„Cred în purgatoriu,” am răspuns eu.

„Păi, asta-i bine,” a spus el.

„Dar nu cred că după ce mori mai are rost rugăciunea făcută de un preot sau de un predicator pentru tine. Eu cred în curățirea sufletului, dar aceasta se face acum. Când greșim, să alergăm repede la „purgator” și să spunem: „Dumnezeule, curăță-mă. Înlătură lucrul acesta de la mine, curăță-mă și fă-mă ca pe unul nou.” Da, eu cred în purgatoriul zilnic și fac aceasta zilnic. Eu sunt zilnic în purgatoriu și îmi curăț sufletul în fiecare zi înaintea lui Dumnezeu.”

Atunci el a zis: „Păi, sfântul Andrei și sfântul Francisc și toți aceștia...”

„Da, presupun că sunt în ordine, nu pot să spun nimic.”

„Și sfânta Cecilia și sfânta...”

„Da, presupun că și ele sunt în ordine. Acesta este motivul pentru care aveți șase sute de cărți după care vă luați. Voi nu știți unde vă aflați. Eu nu cred în mijlocirea sfinților pentru că acesta este un cuvânt neautorizat.”

„Da, dar sfântul Cutare...”

„Pavel a spus clar că *„este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.”* (1Timotei 2.5). El are autoritatea.

Discutând despre botez, i-am zis: „Ce spun apostolii despre acest lucru? Citește ce au spus. Celelalte sunt cuvântul neautorizat, dar ceea ce spune Biblia este Cuvântul.”

Când ai Cuvântul lui Dumnezeu, și știi că este Adevărul, poți fi stăruitor, frate, și să mergi înainte fiindcă așa a spus Dumnezeu. Din cauza aceasta sunt atât de dependent de El. Eu nu merg după cum consider eu că este bine, ci fac numai ceea ce-mi spune El. Eu stau numai cu Cuvântul Lui și nu merg nici la stânga, nici la dreapta, ci stau pe El. De aceea El mă binecuvântează.” Stați pe El!

Indiferent câte piedici aruncă Satan în fața ta și cât spune: „Vei fi dat afară din biserică dacă te duci...” Stai pe el! Dumnezeu a promis, este Cuvântul Lui. Amin. Stai cu El, pentru că este Cuvântul cu Autoritate. Așa este.

El a spus bisericii Sale: *„Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.”* (Ioan 20.23). Ce fel de biserică era aceea? Aș fi vrut să am timp să vorbesc puțin despre aceasta. Dar nu o vom face acum. În ordine.

„Pentru ceea ce ai spus, du-te la copila ta și vei primi ce ai cerut.” El nu S-a rugat deloc pentru fetiță, ci doar a vorbit. Aceasta era tot ce-și dorea femeia.

Mi-o pot imagina zicând: „Îți mulțumesc, Domnul meu. Binecuvântat să fie Numele Tău sfânt.” Toți criticii care erau pe stradă au întrebat-o: „Hei, ce ai primit?”

„Vindecarea fiicei mele.”

„De unde știi aceasta? Tocmai a avut o criză mai înainte!”

„Aceasta nu are nici o importanță, eu o am!”

„Cum adică?”

„Așa a spus El.” Amin și amin.

Când s-a întors, femeia l-a întâlnit pe preotul zeiței de acolo, care i-a spus:

„Știi ce, am aici scrisoarea pentru tine.”

„Nu te mai deranja. Arunc-o în foc fiindcă nu-mi trebuie!”

„Cum așa?”

„Eu sunt pe un alt drum. Mi s-a răspuns la cerere și fiica mea este vindecată.”
Amin. Amintiți-vă că ea a fost prima minune făcută de Isus Hristos printre neamuri.
Da, credința admite dreptatea Cuvântului.”

Acum va trebui să ne grăbim pentru că se face târziu și nu vreau să vă țin prea mult. Acum este tot mai bine. Amin.

Întoarce-te pe Marta în prezența lui Isus, după moartea fratelui ei. Ea a citit Cuvântul despre sunamita care s-a dus la Elisei. Acela era Cuvântul lui Dumnezeu, credeți aceasta? Credeți că Elisei era Cuvântul Lui? Biblia spune că Cuvântul lui Dumnezeu vine la profeți, și Acesta era Cuvântul lui Dumnezeu. Și când a ajuns la Cuvânt, a primit mângâiere. Așa este. Marta știa că Isus era acel Cuvânt și l-a primit ca să aibă mângâiere. Ea era stăruitoare.

Poate în timp ce mergea pe stradă cineva i-a zis: „Cel în care te-ai încrezut tocmai s-a furișat în cetate, acum, după ce a murit fratele tău.” Dar ea era stăruitoare și s-a dus drept acolo; iar când a ajuns la El, nu l-a învinuit de nimic, ci l-a zis:

„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” Această insistență, frate!

Și El i-a răspuns: „Fratele tău va învia.”

„Știu”, I-a răspuns Marta, „el a fost un băiat bun și va învia la înviere, în ziua de apoi.”

Atunci Isus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11.21-26). El a văzut că ea era insistentă.

Așa cum a spus sunamita atunci când l-a văzut pe Elisei: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi. Voi sta aici până voi afla voia lui Dumnezeu.” (2Împărați 4.30).

Oh, frate, dacă ai lua Biblia și ai cerceta dacă ceea ce crezi este bine, dacă ai cerceta dacă Duhul Sfânt are dreptate... doar ia și citește Biblia! Fii insistent și ține-te de făgăduință! Fii stăruitor! Fii un creștin adevărat! Da, domnule, fii insistent!

Acum am să las deoparte cursul firesc al Scripturii și am să spun iarăși ceva, fiindcă se face târziu.

Desigur, Simon și fratele său Andrei au fost de multe ori cu tatăl lor, cu barca, iar bătrânul cu părul cărunt le-a spus: „Tot timpul am crezut că voi trăi să-l văd pe Mesia. Va fi o mare frământare, așa cum a fost întotdeauna când Dumnezeu a făcut ceva. Va fi aceasta și cealaltă, dar vă spun ceva: „Să nu acceptați nici o dovadă decât ceea ce este scris în Scriptură, fiindcă Domnul Dumnezeu nostru va ridica un profet, ca Moise, și de profet ul acela va trebui să ascultăm. Noi știm cum va fi Mesia.”

Astfel, când Andrei s-a dus și i-a spus lui Simon: „Vino să-L ascuți puțin în seara aceasta,” el a fost puțin sceptic. Dar cum a ajuns în prezența Lui, Isus i-a zis: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona.*” (Ioan 1.42). Și pentru că vorbim de insistență, Petru a fost atât de insistent încât Isus i-a zis: „Tu ești o piatră.” Da, domnilor. „*Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.*” (Matei 16.19). Insistent! Eu spun că a fost insistent. Da, domnilor. El era perseverent.

Filip, care stătea acolo, a văzut aceasta. Și el era atât de perseverent încât s-a grăbit să meargă la unul din prietenii săi denominaționali, să-l convingă să vină și să vadă singur.

Femeia de la fântână avea un renume rău și se afla într-o stare jalnică, iar când Isus i-a cerut să-i dea să bea puțină apă, ea L-a certat și a zis: „Tu, un evreu, îmi ceri mie așa ceva? Noi n-avem nimic unii cu alții! Nu știi că aici este segregatie? Tu de unde ești de-mi ceri așa ceva?”

Dar El a privit-o în față și i-a zis: „Dacă ai ști cu cine vorbești, Mi-ai cere tu să-ți dau să bei.”

Oh, insistent! Și El știa pe ce stătea, nu-i așa? El a fost trimis de Tatăl acolo; trebuia să meargă în Samaria și astfel a trecut prin Sihar. El nu s-a simțit insultat de cuvintele ei și a fost insistent.

„Noi ne închinăm pe muntele acesta, iar voi spuneți că trebuie să ne închinăm în Ierusalim.” Și discuția a mers mai departe, până când El i-a zis:

„Du-te și adu-l pe bărbatul tău.”

„Nu am bărbat, de ce-mi ceri aceasta?”

„Aici ai spus adevărul, pentru că ai avut cinci bărbați, iar cel cu care trăiești acum nu este bărbatul tău.”

Oh, frate, aceasta a schimbat situația. Atunci femeia l-a zis surprinsă: „Văd că ești profet. Noi n-am mai avut de sute de ani un profet, dar am fost învățați că va veni Mesia. Și când va veni El, va fi un profet.”

„Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt El.” Oh, în clipa aceea, femeia a devenit insistentă; a fost perseverentă.

Dacă cunoașteți obiceiurile din Orient, știți că o femeie cu renume rău nu avea voie să vorbească cu un bărbat în felul acela. Așa este. Ei n-ar fi ascultat-o. Nimeni n-ar fi stat de vorbă cu o femeie cu renume rău. Cuvântul ei nu are nici o valoare. Așa este. Dar, frate, ea a devenit foarte insistentă. L-a adus pe preot și pe ceilalți, fiindcă era hotărâtă să-L cunoască și ei. Ea le-a zis: *„Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut.”* Cu alte cuvinte: „Cercetați Scripturile să vedeți dacă nu cumva Omul care mi-a spus tot ce am făcut, este Mesia.” Opriți-o dacă puteți. Ea era insistentă: „Acesta este Mesia. Este șansa noastră. Noi L-am așteptat și iată că acum este aici.”

În urma insistențelor ei, oamenii din cetate au crezut și L-au primit. Ei nu l-au zis: „Vino și spune cine sunt și de unde vin!”, deoarece insistența acelei femei le-a dovedit că El era Mesia. Și Biblia spune: *„Mulți samariteni din cetatea aceea au*

crezut în Isus din pricina mărturiei femeii, care zicea: „Mi-a spus tot ce am făcut.” (Ioan 4.39). Ea s-a întâlnit cu Focul. Oh, vai!

Pot să văd în stradă o femeie care a făcut ceva rău, apoi intră undeva într-o misiune veche, iar în timp ce stă acolo cu fața și unghiile vopsite, își zice: „Nu se cade să fiu în locul acesta.” Dar chiar atunci vine Duhul Sfânt și spune: „Eu te-am ales!” Din clipa aceea nu-i mai poți opri mărturia. Oh, frate, a devenit atât de insistentă!

Ieri, când a venit cel de la asigurări și i-a bătut la ușă, i-a deschis cu capul plecat, dar a doua zi putea mărturisi cu atâta putere încât să cadă țiglele de pe casă. Da, frate, ea a devenit insistentă, fiindcă știa că a atins lucrul corect. Aceasta este, fii stăruitor! Nu te da bătut!

Ioan Botezătorul era insistent. Aceasta îmi amintește de Tommy Nichols. Cred că nu este aici astăzi, dar este un frate foarte de treabă, un frate cu care mă pot lăuda.

El a fost cu noi aseară. Eu am avut o vedenie în care eram în slavă, apoi am venit înapoi. Tommy a relatat lucrurile așa cum s-au petrecut. Ați citit și nota din josul paginii? Vorbind despre lucrarea Domnului din aceste zile, el a spus că Dumnezeu m-a folosit de multe ori și evident a dovedit că El a făcut învieri din morți. Și au adus mărturia a ceea ce s-a întâmplat nu demult în Mexic.

Eu am avut o adunare în Mexico City, într-o arenă pe care s-au adunat mii de oameni. Am avut adunări timp de trei sau patru seri. În prima seară am învățat. Majoritatea erau săraci și nu aveau scaune, ci stăteau în picioare, în jur de douăzeci de mii de oameni, iar eu am început să le vorbesc despre Domnul Isus, despre harul și îndurarea Lui pentru oameni, și am adus mărturia despre ceea ce a făcut El.

Apoi, în a doua seară ne-am rugat pentru ei, iar la altar a venit un bătrân mexican orb care nu avea încălțăminte și era cu picioarele goale.....

... Nu demult mi-a explodat o armă în față. Eu mi-am dorit întotdeauna un Magnum Weatherby. Eu nu joc golf și nu mă asociez cu oamenii aceia, dar Dumnezeu mi-a dat un alt sport: să vânez și să pescuiesc.

Armele Magnum Weatherby sunt foarte frumoase și eu mi-am dorit tot timpul una, însă sunt foarte scumpe. Am prieteni care au vrut să-mi cumpere, dar i-am refuzat întotdeauna zicând: „Cum aș putea să las pe cineva să-mi cumpere un Magnum Weatherby de câteva sute de dolari, când am prieteni misionari care nu au nici măcar încălțăminte în picioare?” Nu, domnilor.

Mexicanul acela era sărac, cu picioarele goale și cu hainele ponosite; poate nu a avut nici o masă decentă în viața lui, poate avea patru sau cinci copii acasă și pe deasupra era și orb. I-aș fi putut da haina și pantofii mei, dar nu îi erau bune, așa că i-am dat dragostea mea. L-am îmbrățișat și m-am rugat pentru el, iar Dumnezeu i-a deschis ochii chiar acolo, așa că a început să alerge pe platformă și să strige.

Vestea s-a răspândit în tot Mexicul, iar în ziua următoare pe platformă era o claiă de haine, cam așa de mare. Erau șaluri, pălării, de la oamenii care încercau să primească vindecarea. În dimineața aceea, o tânără mexicană și-a dus bebelușul, care abia mai respira din cauza pneumoniei, la doctor. Dar în timp ce era în cabinetul doctorului, copilășul a încetat să mai respire. Doctorul a încercat să-l readucă la viață, dar nu a reușit, așa că l-a declarat mort la ora nouă dimineața.

Femeia l-a luat în brațe, a alergat acasă la vecinul ei și l-a întrebat: „Ai zis că un vecin a primit vederea aseară?” Ea era catolică.

„Da, a primit vederea pe platformă,” a răspuns vecinul.

„Mă duc și eu acolo cu copilașul meu.”

Și a pornit prin ploaie cu copilașul în brațe. A pornit la ora nouă și jumătate și a ajuns la adunare la ora zece și jumătate, așa că a stat acolo până la ora zece seara, când am ajuns eu acolo.

Când am ajuns acolo împreună cu fratele Moore și cu încă câțiva frați, erau atât de mulți oameni în jurul arenei, încât a trebuit să mă urc pe o scară, după care m-au legat cu o frânghie și m-au lăsat în jos ca să pot ajunge pe platformă.

După ce am ajuns acolo, am început să vorbesc, dar din partea dreaptă se auzea o gălăgie deranjantă. Am privit în partea aceea și mi-am zis: „Oare ce-o fi acolo?” Am continuat să predic, dar gălăgia era mai mare.

Apoi a venit la mine Billy și mi-a zis: „Tati, i-am dat fratelui Espinoza să împartă numerele de rugăciune, dar acolo este o femeie care are în brațe un copilaș mort și vrea un număr de rugăciune. Tati, femeia a stat toată ziua în ploaie și nu o mai putem ține. Acolo sunt o sută cincizeci de ușieri care nu o pot ține pe loc. Au alungat-o de trei sau patru ori de pe platformă, dar s-a întors mereu, așa că nu știm ce să mai facem cu ea.”

„Să meargă fratele Moore să se roage pentru ea, fiindcă oricum nu-l cunoaște,” am spus eu.

Femeia mexicană era o tânără drăguță, de vreo douăzeci și cinci de ani, iar micuțul pe care-l purta în brațe era probabil primul ei copil. Astfel, fratele Jack a pornit spre ea.

Eu am început să vorbesc din nou despre Domnul nostru, iar când m-am uitat am văzut o față de bebeluș cu tenul închis la culoare, care nu avea încă dinți și râdea.

M-am uitat încă o dată, apoi am spus: „Stai puțin, frate Moore! Spune-i să aducă copilașul aici.”

Atunci fratele Espinoza a făcut loc în rând. Mulți din cei de la „Adunarea lui Dumnezeu” îl cunoașteți. I-au făcut loc, iar femeia a venit alergând și a căzut în genunchi zicând: „Padre! Padre!”

„Ridică-te în picioare!”, i-am spus eu, și pentru că ținea în mână niște mătăni, i-am zis: „Pune-le deoparte!”

„Ce problemă ai?” am întrebat-o eu, iar fratele Espinoza a tradus. Femeia avea ochii umflați de plâns, deoarece copilașul ei era mort. Astfel, ea ținea în brațe trupul țeapăn al copilașului înfășurat într-o pătură albastră care atârna până jos. Copilașul era țeapăn, iar brațele îi atârnau inerte afară de sub pătură, pentru că murise de dimineață.

M-am întors spre fratele Espinoza și i-am zis: „Te rog să nu traduci ce spun, fiindcă am avut o vedenie.”

„Ce?”

„Am văzut o vedenie, dar să nu spui nimic. Lasă-mă să mă rog.” Și am spus: „Tată ceresc, nu știu ce înseamnă această vedenie, dar când m-am uitat, am văzut în fața mea un bebeluș cam de mărimea aceasta, așa că îmi voi pune mâinile peste acest trup mort.” Imediat, copilașul a început să strige și să dea din piciorușe cât de tare putea, iar eu i-am zis fratelui Espinoza: „Să meargă la doctor și să aducă dovada scrisă a morții lui.” Și așa a făcut.

De ce? A fost insistentă. Pe ea n-a interesat-o ce va spune biserica, dacă o va excomunica sau altceva. Dacă un orb și-a primit vederea, atunci și copilașul ei

mort putea învia. Oricine știe că nici un om nu poate da vedere unui orb.

Așa cum au spus și fariseii din zilele Domnului: „Cine poate da vederea unui orb, afară de Dumnezeu?” Nimeni, iar femeia a știut aceasta. Ea a știut că dacă Dumnezeu era aici pe pământ și avea suficientă putere încât să redea vederea unui orb, El este Același Dumnezeu care poate învia și morții.

Femeia a fost stăruitoare. Ea a stat toată ziua și a așteptat. Cei de la pompe funebre au solicitat trupul copilului, dar ea a stat toată ziua cu el în brațe și a așteptat începerea adunării. Ușierii au încercat s-o oprească să ajungă în rând, dar ea a revenit iar și iar. De fiecare dată când o alungeau, ea revenea mai insistentă. De ce? Pentru că era perseverentă. De ce? Pentru că credința ei s-a prins de ceva. Credința a spus: „Așa este!” și credința nu cunoaște nici o piedică, nici o înfrângere. Când ai credință, ai perseverență.

Haideți să ne rugăm. Câți de aici doresc să fie perseverenți? Tatăl nostru ceresc, eu cred din toată inima că dacă oamenii și-ar da seama... Eu cred că sunt oameni buni; cred că sunt poporul Tău și că te iubesc. Ei au trecut de la moarte la viață, doar că Satan vine tot timpul în mințile lor și încearcă să răstălmăcească totul, îndepărtându-i astfel de Cuvântul lui Dumnezeu. Tată, Te rog să-l mustri. Îndură-Te și lasă Duhul Sfânt să vină peste această audiență, fiindcă știu că o parte din ei au simțit prezența Ta astăzi și cred.

Fă-i să-și dea seama că au o piedică, iar aceasta este vrăjmașul. El ar putea vorbi prin prieteni scumpi, dar totuși Cuvântul Tău a rămas Același.

Tu ai putut învia copilașul mort al acelei femei mexicane, fiindcă avea credință. De ce nu a înviat și altcineva? Cum ai putut vindeca acel orb care nu putea vedea, fără să vindeci și alți orbi? Problema este că mulți dintre ei sunt opriți de necredință. Dar unii sunt perseverenți și merg mai departe oricum, așa cum s-a întâmplat și cu femeia siro-feniciană despre care am vorbit în după-amiaza aceasta. Tu i-ai spus: „Du-te, căci dracul acela a părăsit-o!”, fiindcă aceasta era tot

ce voia să știe.

Tată, Tu nu trebuie să vii în mijlocul nostru să spui aceasta, fiindcă ai spus deja: *„De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea,”* și noi știm că Acesta este Cuvântul Tău.(Marcu 11.24).

Dacă cerem ceva, ar trebui să fim stăruitori în lucrul acela; ar trebui să știm că ne aparține. Tu ni l-ai dat și nu poți minți, fiindcă ești Dumnezeu. Și dacă l-ai dat altora, de ce nu ni l-ai da și nouă? Deci cerem și vom primi, fiindcă Tu ai spus: *„Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.”* (Matei 7.7). Ei bine, Dumnezeule, Tu ne-ai dat făgăduință după făgăduință și ai spus: *„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”* (Matei 18.20). Tu ne-ai făgăduit aceasta, Doamne, este făgăduința Ta, este propriul Tău Cuvânt. Eu cred că ai venit jos pe coridoarele cerului, ai pășit aici și ai spus: *„Sunt în mijlocul vostru fiindcă v-ați adunat împreună.”*

Credința mea îmi spune că Tu ești aici, așa cum ai fost atunci când Te-am auzit cu glas audibil. Aici pe hârtie este Glasul Tău; sunt promisiunile Tale și ele ne aparțin.

Tu Ți-ai apărat Cuvântul binecuvântat prin toate prigoanele, de-a lungul epocilor, și este încă Același, fiindcă ai spus că *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35).

Tată, mă rog ca oamenii să înțeleagă că Acesta este Cuvântul Tău; este Dumnezeu și este în mijlocul nostru. Dumnezeu cel Atotputernic este aici cu Cuvântul Său cel viu, ca să-L facă cunoscut oricui prin buzele unui predicator, prin buzele unui proroc, prin buzele unui învățător, prin buzele unui misionar. Tu ești aici, Dumnezeule, și noi auzim și știm că așa este.

Privim în urmă și vedem cum am fost ciopliți odată dintr-un butuc tare al păcatului și am fost ridicați. Acolo nu puteam primi binecuvântările Tale, dar acum le avem.

Odată am fost orbi, dar acum putem vedea; odată am fost împietriți, dar acum suntem simțitori; odată eram morți, dar acum suntem vii, și tot ce ne dorim, toate lucrurile sunt ale noastre. Așa ne spune Biblia: că posedăm toate lucrurile și toate ne aparțin. Binecuvântează poporul Tău în după-amiaza aceasta, Tată.

Dacă aici este vreun păcătos, Te rog să-l salvezi chiar acum. Fie ca acea inimă să fie altarul unde să se odinească sufletul lui; fă ca ei să lase necredința deoparte și să spună: „De azi înainte Te voi crede, Dumnezeuule.”

În timp ce avem capetele plecate în rugăciune, aș vrea să știu câți de aici simt aceasta. Spuneți: „Doamne, scoate necredința afară din inima mea.” Poate ești un membru loial al bisericii, dar dacă există vreun Cuvânt la care spui: „De acesta mă îndoiesc că ar fi așa,” ești încă păcătos. Dacă o mică interpretare a Cuvântului, făcută de Eva, a cauzat moartea, suferința, boala și bătrânețea, cum va fi cu tine? Aproape tot era adevărat, dar un lucru micuț nu a fost corect și Eva l-a crezut. Tu poți crede nouăzeci și nouă virgulă nouă la sută din Biblie, dar pentru procentul acela micuț pe care nu-l crezi, ești un păcătos. Acel procent micuț i-a scos pe oameni din Eden, și același procent micuț nu ne va lăsa să ne întoarcem înapoi. Dacă acel procent v-a scos afară, același procent nu vă va lăsa înăuntru, deși toată pedeapsa păcatului a fost plătită.

Nu vreți să credeți din toată inima? Ridicați mâna și spuneți: „Dumnezeule, ai milă de mine,” dacă vreți să credeți așa. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Fiți sinceri, pentru că El vă vede.

Nu trebuie să veniți aici, în jurul altarului, fiindcă Isus a spus: „...*cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5.24). Asta-i tot. Ori crezi, ori nu crezi. Dacă crezi aceasta din toată inima ta, ai trecut din moarte la Viață și ești în procesul de creștere. Ești în câmp și începi să crești din neprihănire la sfințire, la botezul cu Duhul Sfânt, în slavă. Căci nimeni nu poate ridica mâna și „*nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis,*” și: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine,*” pentru că: „*pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe*

care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” (Ioan 6.44,37; Romani 8.30). Eu v-am citat Scriptura, Cuvântul Lui. Așa este.

Credeți și aveți Viața veșnică. Dacă credeți veți trăi, dar dacă vă îndoiiți veți muri. Așadar, ca să aveți Viață veșnică trebuie să credeți în Domnul Isus Hristos.

(Este dată o prorocie cu vorbire în limbi). Amin.

Fiți respectuoși cu toții. Binecuvântat să fie Numele Domnului. Credeți în El cu toată inima. După ce luați decizia în inima voastră, să credeți cu tărie. Mărturisiți-vă greșelile, apoi puteți fi insistenți. Mulți de aici ar putea spune: „Nu înțeleg aceasta.” Femeia a dat interpretarea în engleza curată, și desigur, credeți Biblia.

El a promis că va turna Duhul Sfânt: *„Căci dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.”* -

Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia, Domnul.” (Isaia 28.10-11). Dar cei care nu vor să audă și pleacă, au urechile surde. Credeți în El, fiți perseverenți și acceptați-L! Aveți credință în Dumnezeu.

Mergeți la bisericile voastre și spuneți-le păstorilor voștri că L-ați acceptat pe Hristos. În apropiere este biserica Evangheliei depline; mergeți și spuneți că L-ați acceptat pe Hristos, apoi rugați-l pe păstorul vostru să vă ajute și să vă îndrume mai departe spre Împărăție.

Câți din voi cred că Hristos vă iartă păcatele? Ridicați mâinile. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Mulțumesc.

Acum, în loc să chem un rând de rugăciune, voi sta aici și Îl voi ruga pe Duhul Sfânt să cheme oameni din audiență. Fiți respectuoși pentru următoarele minute. Stați jos și fiți plini de respect. Din câte văd, nu cunosc pe nimeni în această sală.

Credeți că biserica este cioplită? Luther a avut o cale largă, fiindcă tot ce i se cerea era să-L accepte pe Hristos. Apoi a venit mișcarea metodistă într-o minoritate, și rusalisticii au fost și mai puțini, biserica devenind mai aproape de chipul lui Hristos, de puterea Vieții. Acum, poporul rusalistic trebuie să fie cioplit pentru a fi în stare să primească Piatra din capul unghiului, astfel încât să nu se audă nici un sunet de ciocan sau ferestrău denominațional. Este deja tăiat; este planul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi aduce în acea stare. Să credeți.

Isus a promis că în zilele din urmă se vor face din nou lucrările pe care le-a făcut El. Mai devreme am citit din Evrei 4.12: *„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Când a fost aici pe pământ, El deosebea gândurile oamenilor și știa ce era în inimile oamenilor. Dacă El ar face aceasta din nou în după-amiaza aceasta, n-ai mai putea pleca de aici necredincios. Ai fi destul de insistent dacă te-ar chema?

Câți bolnavi sunt aici? Ridicați mâna în timp ce stați cu capetele plecate și spuneți: „Aș vrea ca Dumnezeu să-și aducă aminte de mine.” Peste tot? Câți din voi știu că nu-i cunosc? Să ridice mâna cei care știu că nu-i cunosc. Sigur, sunt peste tot. Acum fiți respectuoși și rugați-vă.

Eu în ce cred? Asemenea lui Samson, mă întind și simt acele șuvițe. În timp ce stăteam aici și mă pregăteam să spun: „Să treacă oamenii pe aici, iar eu și predicatorii ne vom pune mâinile peste ei,” m-a atins Ceva. Am avut o vedenie și atunci am știut că acele șuvițe sunt încă acolo; făgăduința Lui este încă acolo.

Acum rugați-vă și veți vedea că El este Același Dumnezeu. Și dacă El este aici, în mijlocul nostru, în după-amiaza aceasta, nu puteți fi insistenți în credința voastră în

Dumnezeu? Amin. Rugați-vă și cereți-I lui Dumnezeu să vă binecuvânteze. Faceți ca femeia care l-a atins poala hainei. Priviți cât a fost de insistentă. Ea se gândea: „Cred că dacă aș putea să mă ating de haina Lui, voi fi bine. Indiferent ce spun preoții, eu cred că Omul acesta posedă Adevărul. Cred că El este Profetul din Galilea.” Vedeți? „Dacă aș putea să mă ating de haina Lui, voi fi bine.”

El este Același Mare Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre. Dacă sunteți cu adevărat bolnavi, de ce nu treceți dincolo de bariera sunetului care spune: „Zilele minunilor au trecut. Nu mai există așa ceva.” Nu vreți să treceți dincolo de aceasta, să fiți liberi și să-l atingeți haina? Dacă El a promis în Biblie că noi vom face aceleași lucrări pe care le-a făcut El, și v-am adus corect mesajul că El este Același și astăzi, înseamnă că va veni și va lucra, fiindcă așa a promis.

Nu lăsați nici un diavol și nici o îndoială să vă stea în cale, și atunci El va face lucrul acesta; va trece prin aceste bariere și vă va lua. Credeți!

Dacă Domnul îmi va vorbi și-mi va spune ceva despre câțiva străini pe care voi îi cunoașteți, aceasta va fi o dovadă biblică vitală că El este aici cu noi. Atunci puteți merge acasă, să fiți insistenți și să spuneți: „Lăudat să fie Dumnezeu!”

Puteți face ca femeia siro-feniciană? Ea știa că la întoarcere își va găsi copilul sănătos. Da, domnilor. Eu aștept și așa va fi. Să credeți!

Am vrut să fac o chemare la altar, dar când am vrut să fac aceasta, s-a mișcat ceva aici. Nu pot găsi un loc în sală, dar voi începe de aici, dintr-o parte. Voi începe din dreapta mea spre stânga. Mai aveți timp? Spuneți: „Amin!” (Adunarea spune: „Amin”). În ordine. Atunci stați liniștiți pentru un minut. Nu vă mai plimbați și fiți respectuoși. Credeți din toată inima și spuneți: „Doamne, cred cu adevărat, cu tot ce este în mine. Cred că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este aici. Cred că Dumnezeu a dat o făgăduință și va face exact ceea ce a promis.”

Bărbatul care stă aici și se uită la mine, are probleme la un ochi. Poate tu mă cunoști, dar eu nu te cunosc, este adevărat? Cineva spune: „Omul poartă ochelari.” Dar nu aceasta este problema, fiindcă este destul de în vârstă ca să poarte ochelari. Este vorba de o umflătură pe care o are la ochiul drept. Așa este. Tu ești membru la biserica Filadelfia. Așa este. Crede și umflătura aceea va dispărea. Ridică mâna dacă este adevărat ce s-a spus. De ce s-a atins el? De Același care te face să plângi, să strigi și să-L lauzi pe Dumnezeu. Vedeți? El este Același.

Chiar în spatele lui este acel duh de orbire. La o depărtare de două, trei, patru scaune este o femeie care are probleme tot la ochi. Dacă crede din toată inima, lucrul acela o va părăsi. Așa este.

Doamna care stă aici în spate, are probleme cu vezica. Crezi că Dumnezeu te va vindeca de problema aceasta? Ea poartă ochelari și este îmbrăcată cu o rochie roz. Sunt un străin pentru tine, este adevărat, doamnă? Dacă este adevărat ce ți-am spus, ridică mâna. Credința ta te-a vindecat. Să ai credință.

Dar cei de pe culoarul acesta, cred? Să credeți, pentru că aceasta este tot ce aveți de făcut.

Doamna cu flori pe pălărie, de aici, are artrită. Crezi din toată inima? Da, doamnă. Doamna căruntă, cu rochie albă. În ordine. Te-a părăsit. Eu sunt străin pentru tine, nu te cunosc, dar Hristos te cunoaște. Este adevărat, nu-i așa? În ordine. Să aveți credință în Dumnezeu. Îl credeți acum?

Lumina este deasupra bărbatului de acolo. Nu o vedeți? El se roagă pentru altcineva, pentru o femeie. Este soția lui și are tensiunea mică. Numele lui este domnul Mark. Crede, domnule. Eu nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată până acum, iar Dumnezeu știe că acesta este adevărul. Ridică mâna dacă este așa. Crede din toată inima și se va face bine.

Credeți? Să aveți credință! Văd o doamnă de culoare care stă acolo. Ea se roagă pentru cineva pe care l-a adus aici. Femeia s-a dus la spital și a adus pe cineva. Este bărbatul de la capătul rândului. El nu știe care este de fapt problema cu el, dar dacă nu îl vindecă Dumnezeu, va muri. L-ai adus aici de la spital și într-un fel îi este afectată și mintea. Acesta este adevărul.

Tu care crezi că sunt prorocul lui Dumnezeu... Eu sunt un străin pentru tine, este adevărat? Tu te rogi pentru o umflătură pe care o ai la piciorul drept. Dacă este adevărat, ridică mâna. Acum să crezi.

Doamna de culoare, cea cu pălărie, suferă de o stare nervoasă. În clipa când am spus aceasta despre ea, i-a crescut credința. Dacă este adevărat, ridică mâna, doamnă. Crezi?

Bărbatul alb care stă în spatele bărbatului de culoare de acolo și care are mâinile ridicate, se roagă pentru prietenul lui care este pe moarte din pricina cancerului. Bărbatul acela nu este aici, dar tu te rogi pentru el. Ai început să te rogi de îndată ce am făcut această mențiune. Dacă este adevărat, ridică mâna. Crede și vei avea ce ai cerut.

Puteți fi insistenți? Duhul Sfânt străbate toată sala și vă arată că vă iubește. Credeți? Sunteți insistenți, perseverenți?

Câți credeți pentru vindecarea voastră în timp ce El este aici? Acesta este El. L-am adus în mijlocul nostru. Ridicați mâinile.

Doamna care stă acolo cu cârjele sub braț... De ce le mai ții? Aruncă-le sau lasă-le jos și du-te acasă fiindcă Isus Hristos te face bine. Crezi? Văd lucruri care se întâmplă.

Credeți? Puneți-vă mâinile unul peste celălalt. Fiecare din voi. Când sunteți gata, scoateți de aici cărucioarele și toate celelalte lucruri. Credeți numai! Nu puteți trece de acea barieră a necredinței? Cât de mare poate fi, prieteni? Nu vedeți că Isus Hristos este chiar aici? El a făcut aici mai multe lucruri decât sunt menționate în Biblie. Credeți?

(Fratele Branham cântă „Crede numai!”).

Acolo este o femeie care se roagă. Numele ei este Miguel. Crede din toată inima și poți merge acasă vindecată.

Oh, oameni, acum credeți? Sunteți insistenți? Ridicați-vă în picioare.

„Doamne, eu cred, Doamne, eu cred

Totul este posibil, Doamne, eu cred.

Îl iubesc. Câți doresc vindecarea acum? Ridicați mâinile și spuneți: „Acum cred și lucrul acela mă va părăsi. Cred că m-a părăsit deja.”

Îl iubesc, Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi

Și-a câștigat mântuirea mea, pe Golgota.

Sincer, credeți din toată inima ca femeia aceea grecoaică? Atunci spuneți:

„Doamne, eu stau în prezența Ta și primesc Cuvântul făgăduinței Tale în inima mea. Asemenea femeii care a crezut că totul va fi bine, cred că sunt bine și că fiecare cerere pe care am făcut-o, îmi aparține.” Credeți aceasta? Ridicați mâinile și spuneți: „Doamne, eu cred și Îți promit că de azi înainte voi fi cât se poate de insistent. Sunt vindecat. Credința mea este ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu și sunt vindecat prin rănilor și făgăduința Lui.” Credeți aceasta?

Credința privește la Tine

Oh, Mielule de la Calvar!

Oh, Mântuitor divin, ascultă rugăciunea mea,

Șterge-mi păcatele

Și de azi să fiu pe deplin al Tău.

Să ne plecăm capetele. Voi, care ați ridicat mâna adineauri când am făcut chemarea la altar și ați vrut ca Hristos să vină în viața voastră, credeți că acum aveți ceea ce ați cerut? Dacă da, ridicați mâinile spre Dumnezeu. Priviți în sală ce de mâini!

Oricine a fost bolnav și nu s-a îndoit, ci a crezut ca femeia siro-feniciană, are ceea ce a cerut. Asemenea ei, care a crezut din toată inima că-și va găsi fiica bine, cei care au crezut că boala și necazul lor au fost luate în prezența lui Hristos, au primit ceea ce au cerut, pe baza făgăduinței care spune că dacă credem, ni se va da tot ce cerem. Credeți cu sinceritate că nu este un crez, ceva mistic, ceva denominațional, o ghicitorie sau ceva de felul acesta, ci este Mântuitorul vostru Isus Hristos care lucrează între voi și vă dă credință să credeți.

Binecuvântată fie legătura care leagă

În dragoste creștină inimile noastre.

Părtășia care ne-a unit gândurile

Care este ca și cea de deasupra.

Înaintea tronului Tatălui

Ne turnăm rugăciunea noastră fierbinte,

Temerile, nădejtile și dorințele noastre sunt una.

Mângâierile și grijile noastre.

Și când vom fi despărțiți

Ne va dura, dar în inimi ne vom bucura

Nădăduind că iar ne vom revedea.

Până când ne vom revedea, Dumnezeu să vă facă insistenți ca să luați acest Cuvânt ca o torță, iar Sabia credinței să taie de la voi orice întuneric, astfel încât să-L puteți vedea pe Isus în binecuvântările Lui.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

- Amin -